

Vaikuse sümfoonia

Tekst: Malle Talvet

I

Pilgu kiir, sinu pilgu kiir,
hääbub jää, sulab härmas hääl.
Raagund hiis hinges haljub siis,
sääl, kas sääl on me pääs või piir?
Ärkaja hääl, härmas, härmas hääl,
hääbub kas jää, hääbub, hääbub jää?
Pilgukiir, sinu pilgu kiir,
siin, kas siin on me pääs või piir?

II

Virgub öös, hiigelöös su sõna vargne kaja,
viivuks lööb, kõrvus lööb taas helama kella kõla.
Aegade tagant maa peale valgust sajab,
varjab kõik tummad tumedad, kõik tumedad tunnid,
siis kustub taas, uinub taas su sõna kaja öös.

III

Värisevad, varisevad mäed,
ürisevad, mürisevad jõed,
Värisevad mäed, mürisevad jõed,
kärisevad kaed, tärisevad tõed,
käes on raevuraju päev!

Värisevad, varisevad mäed,
ürisevad, mürisevad jõed,
kihisevad sood, pahisevad vood,
mühisevad veed, tümisevad teed,
pragunevad, lagunevad laed / pääsmatult,
kärisevad, kärisevad kaed / pääsmatult,
käes on kohtupäev!

Veel lase laugeil hingata su hurma,
las huul su puudutust veel hõõgub.
Siis sinu valgus pimestagu surma
ja maa las sadudest siis joobub.
Voolas sust eluvein,
las joob suu nüüd sinust ka surmasõõmu;
viimses joobumisirõõmus
saab teada kõik hea, kõik kurja.

IV

Aeg, armutu aeg,
arutu aeg me purpursoontes voolab.
/ Memento mori.../
Haav su ihus haavaks me ihus jääb ja seni tuikab
kui me loojanguid värvib sündimise ootus.
/ Memento mori.../

Saabub öö, hiigelöö,
nähtamatult läbi tähisilma voolab aeg,
see ajatu aeg.

V

Laskub udu rannale, vaibub lainte hoog,
maa ja vee ja laotuse vahelt sulab joon.
Alandlikul kahinal taevatuultest loob
aimamatuid viise pilliroog.
Õhtupiiril õõtsuja, mõtle pilliroog,
taevatuultest sinagi oma laulud lood.
Kuulad oma kahinaid, tuuli taevast jood –
aimamatud on kõik sünnilood.

VI

Kuldses öös, tähises öös
kell lööb helisema kuldses öös.
Meelde toob, jälle toob
ammu unustatud elusõna;
öös virgub, puhkeb tasa
ja laotub üle maa Su hääl,
varjab kõik tummad tumedad,
kõik tumedad tunnid
ja jääb, ööde kuldsetes tähekellades
kumama jääb.

VII

Veel viiv –
ees me pääs või piir?
Variseb kas kae me silmilt,
südamed kas kuuljaiks saavad?

VIII

Kui enam huul su puudutust ei hõõgu,
ei laud saa hingata su hurma,
tarduvad sajud, millest maa kord joobus,
teeb valgus oma varjuks surma.
Variseb kas kae siis silmilt,
südamed kas kuuljaiks saavad?

Kord elu purpurveini sinust juues
kõik peekrid sillerdasid vaid valgust;
nüüd piisast viimsest pragunenud suule
kas sünnib surm või sünnib algus?
Variseb las kae me silmilt,
südamed las kuuljaks saavad.

Hääbuvad hääled, hääbub jäägi, härmapiirid,
laotusest püüdma jääb vaid vaikus su kiiri...

Symphony of Silence

Text: Malle Talvet

I

From your eyes, a beam of light:
ice vanishes, my frozen voice is melting.
A barren forest in my soul greens up again:
is there, somewhere, our salvation or our end?
A frozen voice of someone who wakes up, a frozen voice:
will the ice disappear?
From your eyes, a beam of light:
right here, is it our salvation or our end?

II

In the midst of the tremendous night, a furtive echo of your word
wakes up:
for a while, again, a sound of a bell is reaching me.
From behind the ages, light is descending on the Earth,
covering all dark, mute hours,
then vanishes, the echo of your voice asleep again, in the midst of
the night.

III

Mountains are trembling and falling,
rivers are rustling and roaring.
Mountains are trembling and falling,
veils are teared up, the truth comes rattling in,
it is the day of rage!

Mountains are trembling and falling,
rivers are rustling and roaring,
bogs are swarming, waters are pouring,
streams are rushing, roads are crushing,
ceilings are crumbling and falling down / there is no rescuing,
veils are teared up /there is no rescuing,
it is the day of judgement!

For some more moments, let my eyelids feel your charm,
for some more moments, let my lips burn of your touch.
Then, let your light dazzle the death
and let the earth get drunk of your rains.
Times ago, from you, the wine of life came forth:
now, let me drink a drop of death from you as well,
and in the ultimate dizzy joy
let me know all about the good and all about the evil.

IV

Time, merciless time,
mindless time flows in our veins.
/ Memento mori.../
A wound in your body remains a wound in our body and is aching,
the sundown we live in is tinted by our waiting of a birth.
/ Memento mori.../
The night is coming, this tremendous night,
through the starry universe, time flows, invisibly,
this timeless time.

V

A mist descending on a shore, waves calming down:
no line between the land, the waters and the firmament, no more.
With a humble rustling, reeds are weaving
their obscure music out of winds.
You too, you, a thinking reed, wavering on the line of an eve,
you are weaving your songs out of winds.
You are listening to your own rustling, you are drinking the winds
from the sky –
all stories about births are obscure.

VI

In the golden, starry night
a bell is ringing, in the golden night:
it reminds us again
of a long-forgotten word of life;
in the midst of the night, Your voice wakes up and flowers silently
and spreads across the Earth:
it covers all mute, dark hours,
all dark hours
and stays there, in the midst of golden starry bells of night,
ringing and singing.

VII

More for a while –
Is there in front of us our salvation or our end?
Will the veil be torn from over our eyes,
will our hearts be hearing again?

VIII

When my lips will no more burn of your touch,
when my eyelids will no longer feel your charm,
then the rains, once inebriating the Earth, will congeal,
the light will turn the death into a shadow.
Will the veils be torn from over our eyes,
will our hearts be hearing again?

Times ago, while we were drinking the purple wine of life from you,
all the goblets were twinkling with light;
now, the last drop that falls into my withering mouth,
is it to give birth to my death or to my new beginning?
Let the veils be torn from over our eyes,
let our hearts start hearing again.

Voices are disappearing, ice and frozen lines are vanishing,
only a silence will be there to catch, from the firmament, your
beams of light...